

Posudek vedoucího diplomové práce Lukáše Svobody

Postava učence ve filozofii Friedricha Nietzscheho

Diplomovou práci kolegy Lukáše Svobody nejpřesněji charakterizuje skutečnost, že jako vedoucí jsem ji poprvé dostal do rukou 5 minut před ukončením odevzdávacího termínu. Je důležité zdůraznit, že se jednalo o vůbec poslední možný termín, který měl student k dispozici. Konzultovat práci nebylo tedy vůbec možné, a třebaže mi kolega asi před měsíce poslal cca pětinu textu, nebyl čas k jeho reflexi, neboť dopisoval zbytek. K tomu podotýkám, že text v odevzdané podobě kriticky nesplňuje předepsaný rozsah – před násilně vloženým *Závěrem* končí velice sporným tvrzením o Schopenhauerovi, což je v práci o Nietzsche nejen neobvyklé, ale svědčí to o skutečnosti, že zde text neukončoval autor, nýbrž již zmíněný odevzdávací termín.

Jako vedoucí práce tedy konstatuji, že přes několikeré výslovné upozornění autor práci nekonzultoval, čímž pozici vedoucího práce de facto zrušil; do iure se jí tímto posudkem vzdávám.

Z pozice nezávislého čtenáře se mi text jeví jako čtenářský deník intelektuála, který byl znenadání někým pověřen, aby dodal během týdne učené kompendium k danému tématu. Dotyčný si tudíž ve svém deníku vyhledal adekvátní citáty, které příležitostně okomentoval, komentáře seřadil dle narychlo vymyšlených kapitol a vše odevzdal s nadějí, že to stejně nakonec snad nikdo nebude číst, a pokud ano, tak velice zběžně a naprosto nepozorně. – Že to zní jako příběh nějakého nešťastného učence, který sní o vymoženostech internetu?! Alespoň jedna část proponovaného tématu by tím byla naplněna.

Na druhou stranu je třeba uznat, že některé komentáře k citátům nepostrádají důvtip a občas jimi probleskne i hlubší náhled. Přinejmenším stejně často ale čtenář narazí na donekonečna omílané fráze o voluntarismu, či „afirmaci zdraví“. Ke konci příznačně ubývá prvních a neúměrně se kumulují druhé. Poslední podkapitola o Schopenhauerově pojetí génia straní Nietzsche tak nepokrytě, že naplno vystupují karikaturní prvky, které ale procházejí celou prací. Napadlo autora alespoň jedinkrát, že když Nietzsche hovoří o učenci, hovoří z velké části sám o sobě? A tudíž, že poznání nelze svádět na „nestydaté instinkty“, nýbrž na nelítostný boj, který Nietzsche musel sám se sebou vést? Celá práce vyznívá v tom smyslu, že Nietzsche se nějakým, neznámým způsobem ocitl v pozici pravdy, ze které neustále kritizuje pravdu. Mělo jít o to, jak se do takové pozice dostal, nikoli o ze všech stran dokazované potvrzení toho, že v ní je.

Na straně 28 zazní věta: „Dle Nietzscheho takový úkol leží na filozofii budoucnosti, o které pojednává následující kapitola.“ (s. 28) – tuto kapitolu se mi nepodařilo najít.

Hodnocení:

Mám-li formálně vyjádřit své hodnocení práce, nezbývá mi než se přiznat, že nevím, zda je práce obhajitelná. Pohybuje se na hranici, přičemž hrozí, že mé zklamání (a nejen zklamání) ze studentovy metodické nespolupráce příliš ovlivňuje mé rozhodnutí. Nechávám tudíž na komisi, aby na základě obhajoby posoudila studentovu kompetenci.

V Praze, 25. 1. 2024

Jakub Chavalka